

[Wilhelm.]

det mindste ikke skulle hentes på bistandskontorerne, men fuldstændig passivitet over, at hans egne medlemmer nu skal betale sygedagpengene for anden gang. Hans tilfredshed med »denne beskæftigelsesplan«, som i bedste fald undgår den helt katastrofale forstørrelse af arbejdsløsheden, og hans udtalelser om, at en reallønsnedgang for hans medlemmer på 6-8 pct. på årsbasis dog var til at bære.

Når Politikens tv-anmelder kunne anmelde den forestilling under overskriften »Tilliden genoprettet«, mener jeg, at det er udtryk for, at den pågældende må være mere end forlovet med socialdemokratiet. Et sådant forsøg på at bilde læserne ind, at dette stripteasenummer fra LO-formandens side i virkeligheden var et udstyrsstykke, det var noget af et kunstgreb.

Om selve forslaget til tillægsbevillingslov, som jo egentlig er til behandling her, skal jeg sige, at der er nogle punkter i den, vi ville kunne have stemt for, hvis de var kommet isoleret til afstemning. Lad mig nævne sådan noget som fremskynding af skibsbygningsprogrammet, den beskedne forbedring af postservice, udbygningen af forskellige havne, bevilling til energibesparelser o. lign. i Grønland, bevillinger til praktik- og lærepladser, et øget beredskab mod olieforureningen, støtte til opførelse af feriecentre og enkelte andre ting.

Nu ligger det imidlertid sådan, at regeringen har insisteret på at lægge et roderi af vidt forskellige og modstridende forslag frem i ét lovforslag til en samlet beløbsramme på næsten 3 mia kr., og i dette roderi findes altså også takstforhøjelser, kapitaltilskud under landbrugsministeriet og under handelsministeriet, tilskud til produktionsfremmende investeringer, som det hedder, betalingen af arbejdsgivernes forpligtelse til sygedagpenge for 4. og 5. uge.

Vi kunne have støttet de enkeltforslag, jeg nævnte før, men under ingen omstændigheder de kapitaltilskud, som man her fremturer med. Derfor må VS, når regeringen insisterer på at slå det hele sammen i sådan et roderi, hvad forslaget til tillægsbevillingslov som helhed angår, konkludere, at vi undlader at stemme.

Det forlig, der her er indgået, er nok det værste, vi har set endnu. Det kan andre, at der i virkeligheden er tale om en udtalt passivitet over for det på arbejdspladserne. Det synes jeg man skal sige ligeud. Det er der foreløbig. Der er tale om en forbløffende passivitet over for dette forlig. Der er mange forklaringer på

det. En del af det er jo nok påstanden og den myte, man spreder i pressen, om regeringen Anker Jørgensens forhandlingsevner. Jeg synes, det trænger til at blive konfronteret med nogle simple kendsgerninger.

Disse forhandlingsevner, som har været prøvet ved adskillige forlig i de sidste par år, hvor man ved boligforliget i 1974 selvfølgelig blev forpligtet til den omkostningsbestemte leje, til trods for at den gav forhøjelser, der var 4 gange så store, som man havde påstået, men hvor de andre forpligtelser, de ting, som socialdemokratiet påstod at de havde opnået ved forliget, løftet om 40.000 boliger om året, løfter om, at fradragene skulle aftrappes, aldrig er blevet til noget. Og det gør socialdemokratiet ikke noget ved.

Eller augustforliget sidste år, hvor den hårdhændede indkomstpoltik med alle dens følgevirkninger af tvangsforanstaltninger bliver gennemtruffet med hård hånd, men hvor de andre ting, som socialdemokratiet påstod de havde opnået: at også andre indkomster skulle ind i rammen, at man havde et løfte om, at nu skulle der sættes ind over for kapitalgevinsterne, bare ikke er blevet til noget, og socialdemokratiet affinder sig med det gør ikke noget ved det. Det er til belysning af påstanden om denne regerings forhandlingsevner.

En anden del af forklaringen er selvfølgelig LO-toppens godkendelse af det hele, den tilsyneladende kritiske godkendelse, som LO-toppen lægger for dagen med det samme spil, som man har været vidne til hver gang.

En tredje del af forklaringen er den primitive påstand, man dag ud og dag ind slynger alle radiolyttere, tv-seere, avislæsere i hovedet: at det er umuligt samtidig at gøre noget for betalingsunderskuddet og for beskæftigelsen. Det er jo sort på hvidt gendrevet, men ikke desto mindre bliver den gentaget i en uendelighed.

Men vi skal da ikke lægge skjul på, at en væsentlig og nok den væsentligste begrundelse for passiviteten er mangelen på, eller jeg vil tillade mig at sige den tilsyneladende mangel på et alternativ. Jeg mener, at denne mangel bl. a. er forårsaget af, at venstreflørsreformister faktisk deltager i forvirringen af folk ved skiftevis at stemme for kapitaltilskud og kritisere regeringens krisepolitik, ved skiftevis at påstå, at krisen kan løses, og ind imellem at sige, at den selvfølgelig er uløseligt forbundet med det kapitalistiske system, ved skiftevis at være med